

A la primera no s'hi val, ni a la segona

«Cridem, doncs, que cap associat o associada del PDECat demani una excepció en el règim d'incompatibilitats»

El repte de fer del Partit Demòcrata Europeu Català (PDECat), la força transversal, serena, ferma i compromesa amb una Catalunya independent, segura i cohesionada, no pot quedar en entredit a la primera de canvi. Ens estem jugant massa, no només com a associats, sinó com a catalans i catalanes. El PDECat no pot donar mostres de vella política. Cal ser molt clars, diàfans, que som un projecte nou, que beu de l'experiència de molts anys enrere i de l'empenta d'aquells i d'aquelles que tenen anys, dècades, endavant, per desenvolupar una Catalunya lliure, neta, i plena.

Si no tenim aquesta visió clara, diàfana, interioritzada, començarem amb mal peu. No portem ni un any d'existència, i tothom sap que n'hi ha que esperen que fem errors, i ho esperen assedegats. Uns per uns motius, d'altres, per d'altres. No els ho hem de posar en safata. Cal que actuem amb intel·ligència, i, com algú va dir, no fa pas gaire, amb astúcia. Però també perquè realment és el que pertoca.

Un partit polític, que aspira a ser, si més no, un, dels fonaments d'una nova República, que trenqui definitivament amb un estat contaminat, caduc, retrògrad, supremacista i, per damunt de tot, profundament catalanòfob, ha de donar exemple de sinceritat i de connexió tant amb les generacions que ens han permès arribar on som ara, tot i els patiments i ensurts que han tingut al llarg dels anys, i amb les generacions que tindran, ben aviat, la responsabilitat d'assumir el lideratge d'un país lliure, democràtic i republicà. És sobretot en elles que hem de pensar, perquè els que ara hem de decidir, els que ara tenim l'obligació -i l'honor- de decidir, el nostre capteniment els repercutirà en elles, i jo estic segur que volem que ho faci de la millor manera possible, i mai d'una manera nociva. Cal recordar sempre, i gravar-ho amb ferro roent que només que uns pocs fallin, molts en surten esquitxats, injustament malparats.

El PDECat, va aprovar un règim d'incompatibilitats en el seu moment. Va ser una aprovació massiva, honesta, i serà un immens error, que ara, a la primera de canvi, a la segona, a la tercera, a l'enèsima, ens n'oblidéssim.

Vull remarcar el capteniment valent, desacomplexat, exemplificador, de la consellera de la Presidència Neus Munté que ha donat un pas endavant renunciant, molt a contracor, no en tinc cap dubte, al seu escó, per donar així compliment, i d'aquesta manera aplicant-lo, l'esmentat règim. Ella ha estat la primera que ho ha fet, i el seu gest és d'una gran transcendència i digne de reconeixement. Demostra que s'ho creu el que estem fent. Demostra la seva honestetat, la seva honorabilitat.

Cridem, doncs, que cap associat o associada demani una excepció en el règim d'incompatibilitats. Aquesta temptació ja no s'ha de plantejar a aquestes alçades. Cal fixar-se, repetim-ho, en l'exemple de la vicepresidenta. Tanmateix, si malgrat això, algú o alguna cau en la temptació de fer-ho, demanem al consell nacional que no l'hi concedeixi, en cap cas.

Tenim una enorme tasca a fer en els propers mesos. Guanyar un país, fer-lo lliure, i no podem perdre ni un segon, en haver-nos d'explicar, que ens distraurà de portar-lo a terme. Els nostres esforços han de centrar-se en la victòria en el referèndum. I a ningú no se li escapa que quant més contundent, més clara sigui aquesta victòria, millor. No cometem errors que la minvin. La tenim a l'abast i no només la volem, sinó que per damunt de tot, la necessitem.

